

søg, ville falde ud. Hvorledes de ville komme til at gaa i det hele, kan jeg ikke sige mig om; det ligger jo i, at det er Forsøg, Smidertid haaber jeg, at de ville føre til et saadant Maal, at man næste Aar kan optage Spørgsmaalet, men for selvsølgelig ikke. Det ærede Medlem ved vist meget vel, at jeg har interesseret mig meget for at faa disse Forsøg i Gang, og jeg vil ogsaa interessere mig for at faa dem bragte til Ende. Naar det ærede Medlem spurgte, om solvtræsfede Kaffetter hørte med til denne Beklædning, kan jeg ikke svare derpaa, men jeg tvivler meget derom. Det er vist nogle Gæster, de vedkommende selv have anskaffet sig og gaa med. Det ved jeg selvsølgelig ikke bestemt. Til den Beklædning, der her er Tale om, hører ogsaa Gæster, men det er 20—30 Steder omkring i Landet, disse Beklædninger forsøges, saa det kan ikke have været saa paaafaldende. Men jeg har for oplevet det Tilfælde, at Postbudene i visse Kredse selv have anlagt slige Gæster. Det har man tilladt, men ikke selv forsynet dem dermed. Det ærede Medlem var ikke tilfreds med Tilstuddet til de almindelige industrielle Møder for Fællesrepræsentationen for Industri og Haandværk. Jeg skal gøre opmærksom paa, at denne Bevilling er søgt ganske i Lighed med, hvad der sker ved de almindelige Landmandsforsamlinger, og naar denne Fællesrepræsentation har saadanne Fællesmøder, som for øvrigt ere meget heldne, foreslaa vi at støtte dem med Bevillinger til Fyldestgørelse af det almindelige Formaal for Møderne, til Dels ogsaa til de Udstillinger, som knyttes til Møderne. Det forekommer mig nok, at det maa have sin Interesse, ogsaa almen Interesse, for Staten, at et saadant Møde afholdes, og at det lettes noget, thi denne Fællesrepræsentation, der er stiftet i 1879, tæller 124 Foreninger med et Medlemsantal af 27,175 efter den sidste Opgørelse, jeg har. Det er altsaa en ret betydelig Institution; den repræsenterer ret betydelige Interesser og tager sig i flere Retninger af Haandværker- og Industriforholdene og kun af dem. Den har jo intet som helst andet Formaal end at sørge for, at det, der vedrører Haandværk og Industri i Fællesskab, fremmes paa bedste Maade, ligesom de almindelige Landmandsforamlinger have et lignende Formaal for

Landbruget. Forslaget har jo i øvrigt heller ikke mødt nogen Modstand her i Tinget, saa jeg haaber ikke, at det paa noget Punkt vil møde Banffeligheder.

Ordføreren (Tutein): Efter hvad den højtærede Minister har udtalt om Udstillingen i Chicago, kan jeg indskrænke mig til meget kort at omtale dette Spørgsmaal. Jeg kan ikke frage, at det har forbanjet mig noget, at, efter at Finansudvalget er kommet her ned i Tinget med en enstemmig Indstilling, der saa har været saa mange Medlemmer, der have udtalt sig derimod, og jeg skal sige Dem hvorfor. Ikke fordi jeg vil fordre nogen ufejlsbar Ret for Finansudvalget eller vil paastaa, at hvad Finansudvalget vedtager, skal Tinget ogsaa uden videre slutte sig til, men jeg har den Opfattelse, at Finansudvalget staar i et saadant dagligt Betselvirkningsforhold til det ærede Folketing gennem vort Samkvem med Medlemmerne, at det forekommer mig næsten utænkeligt, at der skulde være en stærk Stemning her i Tinget mod et eller andet Spørgsmaal af Betydning, som ikke blev gjort gældende i Finansudvalget. Der vil næppe nogen Ende i Finansudvalget blive taget Afgørelser eller gjort Indstilling, om et Spørgsmaal af enten politisk eller større finansiel Betydning, uden at vistnok de paa gældende Medlemmer have raadført sig med deres Venner og politiske Meningsfæller i de forskellige Grupper i Tinget, og derfor ser det underligt ud, at man saa her møder en Modstand fra enkelte Medlemmers Side mod Finansudvalgets Medlemmers Indstilling, hvem de staa overordentlig nær. Jeg vil f. Eks. sige til det ærede Medlem fra Bøllum (Bing), der er jo dog Repræsentanter i Finansudvalget, som staa det ærede Medlem ganske overordentlig nær, og disse Medlemmer af Finansudvalget have sluttet sig til denne Indstilling angaaende Chicago — men det ærede Medlem gaar derimod. Det er lidt underligt; det er lidt ualmindeligt; vi ere ikke vant til det; vi ere vant til et Tillidsforhold til det høje Ting, og det vil jeg sætte overordentlig Pris paa, vedbliver. Det kan naturligvis kun ske derved, at vi stadig staa i Samkvem med Tingets Medlemmer, at vi stadig vide, hvad Tingets Medlemmer ønske